

Magyarország Alkotmánybírósága részére

Fővárosi Törvényszék útján

1027 Budapest, Tölgyfa u. 1-3.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

[REDACTED] az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. § alapján a Kúria Kfv.III.37.110/2020/6. számú ítéletével szemben az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Kfv.III.37.110/2020/6. számú, 2020. június 24-én kelt, 2020. augusztus 31. napján átvett, határozatának alaptörvényellenességét, és azt az Abtv. 43. §-ának megfelelően semmisítse meg.

1. Az indítvány benyújtásának követelményei

1.1.) Tényállás ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

a.) A 2016. évben [REDACTED] kiskorú fiam jogán tömegközlekedés iránti kérelmet nyújtottam be a [REDACTED] Népjóléti Osztályára. Az ezen kérelem alapján megítélt szociális támogatást a perekben, a továbbiakban alperesként szereplő [REDACTED] Polgármestere az 2016. október 12-én kelt döntésében visszavonta a XI/G-30.680/3/2016. számú határozatában. A jogorvoslati kérelmet elutasító XI/G-30.680/7/2016. számú II. fokú határozattal szembeni felülvizsgálati kérelem eredményeképpen a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 30.K.30.446/2017/28. számú ítéletével megsemmisítette az alperesi határozatot és az eljárást új eljárás lefolytatására utasította.

b.) Alperes a bíróság által elrendelt, 2018. január 8. napján megkezdett új eljárást XI/G-30012/2018. ügyszám alatt folytatta le, melyben a fellebbezéssel támadott I. fokú határozatot alperes 64/2018. (III.08.) B-L-Ö.h. számú döntésével hagyta helyben. Felperes a megismételt eljárásban hozott 64/2018. (III.08.) B-L-Ö.h. számú határozattal szemben is keresetet nyújtott be, melynek elbírálásaként a bíróság 30.K.31.406/2018/10. számú ítéletével új eljárásra utasítás mellőzésével semmisítette meg a döntést.

A 30.K.31.406/2018/10. számú ítélettel szemben a peres felek nem kezdeményeztek rendkívüli jogorvoslati eljárást, a jogerős döntés megtámadhatatlanná vált, a kereset feletti döntés ítélt dolognak minősült. Alperes a hatályában fennmaradt, kérelemnek helyt adó I. fokú határozat és a bíróság döntése eredményeképpen a korábban megvont szociális támogatást folyósította felperes felé, a felek közötti jogviszony teljeskörűen lezárásra került. Alperes a peresztességét követően rendkívüli jogorvoslatot nem terjesztett elő a döntést tudomásul vette. Jelen pontban

külön is kiemelem, hogy alperes bármely újonnan felmerült vagy esetleges rendkívüli jogorvoslatba bevonni kívánt bizonyíték alapján **nem kezdeményezett perújítást.**

c.) Alperes a 30.K.31.406/2018/10. sz. jogerős bírói döntés vitathatatlanságát és megtámadhatatlanságát figyelmen kívül hagyva eljárását harmadszorra is megindította ugyanazon szociális támogatásra vonatkozóan felperessel szemben a XI-G-30012/2019. ügyszám alatt. A *res iudicata*-val érintett ítéletben rögzítetthez képest semmiben nem változott a tényállás, ugyanaz volt a vitatott jog és az ügyfél személye. Ezen, harmadik eljárásban 2019. január 16-án kelt, XI-G-30044/3/2019. szám alatt kibocsátott I. fokú döntést az alperesi hatóság a fellebbezés folytán hatásköri szabályok megsértése miatt visszavonta és a „visszavonó határozat” megnevezésű döntésében ugyanazon rendelkezéseket állapította meg felperes terhére, mint a visszavont határozatban. Ezen utóbbi, I. fokú határozattal szembeni fellebbezést alperes elutasította a 123/2019. (V.16.) számú végleges határozatával, mellyel szemben felperes keresetet nyújtott be. A keresetet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 22.K.32.484/2019/6. számú ítéletével elutasította. Az I. fokú ítélettel szemben felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, mely kérelmet a Kúria 2020. januárjában érdemi felülvizsgálat céljából befogadott, majd a Kfv.III.37.110/2020/6. számú ítéletével elutasított.

A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 116. § d) pontja alapján a Kúria jelen panasszal érintett határozatával szembeni további jogorvoslatnak nincs helye. Jelen ügyben nem indítványoztam perújítást, a további felülvizsgálati eljárás pedig kizárt.

1.2.) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A sérelmezett döntést a Kúria előtti eljárásban eljáró jogi képviselőm 2020. augusztus 31. napján vette át, melyre figyelemmel az alkotmányjogi panasz benyújtási határideje 2020. október 30. napja.

1.3.) Az indítványozó érintettségének bemutatása

A sérelmezett döntés felperese voltam, így az Abtv. 27. § (2) bekezdés a) pontja alapján közvetlen érintettje a bírói döntésnek.

2.) Abtv. 29. § szerinti indokolás

Jelen pontban hangsúlyozom, hogy nem ténybíraskodást kívánok a Tisztelt Alkotmánybíróságtól, hanem a panasszal érintett kúriai döntés Alaptörvénnyel történő összhangjának vizsgálatát és alkotmányos jogaim oltalmazását.

A kérelem alábbi alpontjaiban ismertetem a Kúria döntésének alaptörvény-ellenes elemeit, mely elemek érdemben befolyásolták a legfőbb bírói szerv döntését. Álláspontom szerint a Kúria sérelmezett döntése az Alaptörvény alábbi rendelkezéseibe ütközik, melyek felsorolása mentén fektetem le az Abtv. 29. § szerinti, alpontokba rendezett indokolást.

A Kúria panasszal érintett döntése sérti az Alaptörvény

- XXVIII. cikkének (1) bekezdése,
- B) cikk (1) bekezdése,
- 28. cikk,
- XXIV. cikk (1) bekezdése szerinti rendelkezéseit, az alábbi

alkotmányossági szempontú indokolások alapján.

2.1.) Tárgyaláshoz való jog Kúria általi elvonása

Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság **tisztességes és nyilvános tárgyaláson**, ésszerű határidőn belül bírálja el. Az Emberi Jogok Európai Egyezménye (EJEE) 6. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van arra, hogy ügyét független és pártatlan **bíróság tisztességesen**, nyilvánosan és ésszerű időn belül **tárgyalja**.

A Kúriához intézett felülvizsgálati kérelemben kifejezetten kértem tárgyalás tartását, a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 107. § szakaszában lefektetett eljárási szabályok a Kúria eljárását is kötötték.

A Kúria anélkül, hogy a 2020. évi LVIII. törvény 150. § illetve a veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről szóló 74/2020. (III.31.) Korm. rendelet (Veir.) 41. §, továbbá az azt módosító 229/2020. (V.25.) (Módr.) 7. § szakaszának rendelkezéseit betartotta volna, az ügyet tárgyaláson kívül bírálta el akként, hogy a törvény ugyan a tárgyalásra lehetőséget adott volna, mégis elzárta az ezt kérelmező felperest tárgyalástól az alábbiak szerint.

Kúria eljárásában eljáró jogi képviselőm kizárólag a kérelem befogadásáról szóló Kfv.VI.37.110/2020/2. sz. végzést és a Kfv.III.37.110/2020/6. sz. ítéletet kapta meg a Kúriától, ezen túlmenően semmilyen bírósági irat, - így ellenkérelem, tájékoztatás tárgyaláson kívüli elbírálásról- nem került megküldésre felperesi képviselő részére. A Kúria a kérelem befogadásától az ítélet meghozataláig, sem 2020. március 31. és 2020. június 1. napja között, sem pedig ezen kívüli időpontban nem értesítette felperest, hogy tárgyaláson kívül fog eljárni és döntést hozni.

A Veir. 41. § (1) bekezdése szerint, ha a felperes korábban kérte tárgyalás tartását, a veszélyhelyzet idején akkor kérheti a tárgyaláson kívüli elbírálás helyett a tárgyalás megtartását és a tárgyalás veszélyhelyzet megszűnését követő időpontra történő halasztását, ha a bíróság nem rendelte el azonnali jogvédelem biztosítását. Jelen ügyben felperes nem terjesztett elő azonnali jogvédelem iránti kérelmet, így semmilyen törvényes akadálya nem volt a tárgyalás megtartásának a veszélyhelyzetet követően, de felperesnek kúriai értesítés hiányában esélye sem volt erre vonatkozó nyilatkozatot tenni, illetve a Kúria eljárása alatt bármely jognyilatkozatot megtenni. A döntések sorszámai alapján feltehető, hogy további iratok is keletkeztek az ügyben, de azok tartalma irreleváns, ha azok nem tudnak hatályosulni kézbesítés hiányában. Felperes jogi képviselője sem alperesi ellenkérelmet, sem más okiratot nem kapott a bíróságtól a befogadó végzés és ítélet kivételével. Ahogy a fél, úgy a Kúria sem hivatkozhat ügyviteli hiányosságokra a beadványok benyújtása, illetve döntések kibocsátása körében. Így

egy féli mulasztás adott ügy sorsát döntheti el, míg a Kúria alapjogot érintő kérdés tekintetében tanúsított eljárásjogi mulasztása az érdemi döntést alaptörvény-ellenessé teheti. Az Alaptörvény nem nevesíti, hogy annak rendelkezései szándékosan vagy gondatlanságból sérthetőek-e meg, erre vonatkozóan egyetlen vizsgálandó és értékelendő tény létezik, az, hogy bekövetkezett-e az alapjogi sérelem vagy sem.

Felperes a felülvizsgálati kérelmét 2019. decemberében nyújtotta be, azt a Kúria 2020. januárjában fogadta be, a döntés kelte pedig a veszélyhelyzet megszűnését követő hetedik nap, azaz 2020. június 24. napja. A Kúria tehát még a 2020. évi LVIII. törvény 150. § (2) bekezdése szerinti 15 napos – tárgyaláson történő elbírálás kérelmének benyújtására nyitvaálló - határidő leteltét sem várta meg az ítélet kibocsátásával. A panasz teljeskörű megítélése céljából előadom azt is, hogy a panaszolt döntés szerinti tényállással azonos, és ugyanazon jogalapokon álló – legidősebb gyermekem, █████ szociális támogatásának elvonása miatti – perben az I. fokú döntéssel szembeni felülvizsgálati kérelmet a Kúria eltérő, IV. tanácsa █████ fiaméval egyidejűleg fogadta be. Anélkül, hogy ezen per észszerű befejezése, pergazdaságossága, illetve egyéb eljárási alapelvei sérültek volna, a Kúria IV. tanácsa a tárgyalás tartásáról szabályszerű idézést bocsátott ki 2020. november 3. napjára, melyen felperes személyesen, illetve jogi képviselője útján részt vesz és jogai védelmében felszólal.

A Kúria panasszal érintett döntése szerint elzárta felperest az Alaptörvény XVIII. cikk (1) bekezdése szerinti jogától, ezen peres ügyben a kontradiktórius eljárástól.

Jelen pont végezetéül rámutatok, hogy miután a tárgyalás a per végcéljának tekintendő anyagi jogi igazság érdekében kerül megtartásra, azzal szemben álláspontom szerint nem mérlegelhető eljárási alapelv sem a perkoncentráció, sem a pergazdaságosság, ha azok az anyagi jog érvényesülésének gátját képezik.

2.1.1.) Panaszom 2.1.) pontjának alkotmányjogi szempontú indokolása bevezetőjében hivatkozok az Alkotmánybíróság 59/1993. (XI.29.) AB határozatában foglaltakra. A felek nem tárgyai, hanem alanyai a bírósági eljárásnak. Azon túlmenően, hogy a feleknek nem csupán arra van joguk, hogy a perbe vitt jogaik-kötelezettségeik elbírálásra kerüljenek, joguk van arra is, hogy a bíróság döntése alapjául szolgáló tényállással szemben érveiket előterjesszék, nyilatkozataikat megtehessék. Ez a jog akkor is megilleti a felet, ha a Kúria az eljárása során bizonyítást már külön nem folytat le. Kiemelem, hogy ezen eljárástípusban a jogalkotó nem zárta ki a tárgyalást, így a Kp. 107. § tárgyalás megtartására vonatkozó szabályai a Kúriát kötötték. A Kúria revíziós jogkörére is figyelemmel lett volna szükséges tárgyalás tartása, ahol a bizonyítékokra, azok logikai összefüggéseire vonatkozó felperesi érvek ismertetésre kerülhettek volna. Amennyiben a Kúriának jelen perben lett is volna törvényi lehetősége a tárgyaláson kívüli elbírálásra, figyelemmel a felperes ezirányú kérelmére, a bíróságnak tárgyalást nem mellőzhette volna, az nem lett volna jogszerűen megtagadható.

Eddig minden, immár többtucat alperessel szembeni perben kifejezetten kerültem az ezen tényre való hivatkozást, ám e panasz jelen pontjában mégis szükséges kiemelni, köztudomású, hogy alperes formálisan és informálisan tekintélyes politikai- és pénzügyi-gazdasági háttérrel rendelkezik, hatalma folytán jelentős erőfölényben van felperessel szemben. Nagycsaládosként, bárminemű hatalom hiányában, kisgyermekeim szociális jogai védelmében felperesként

fellépve semmilyen más eszközöm nem volt e hatalmasság önkényes döntéseivel szemben, kizárólag a jog adta fegyverek használata, ennek körében is az alperesi határozatok peresítése, annak keretében is a tárgyaláson történő felszólalás.

Jelen per egy fokon került lefolytatásra, az ítélettel szembeni fellebbezési lehetőség hiányában, a felülvizsgálat már a Kúria Közigazgatási és Munkaügyi Kollégiumának III. tanácsa előtt zajlott. Tárgyaláshoz való jogomat egyetlen bírói fórumon tudtam gyakorolni, melynek eljárása során – nem a ténybíráskodás köre felé irányulva - többek között bizonyítékok jogellenes kirekesztése, *res iudicata*-, törvényi vélelem- és jogegységi döntések iránymutatásának negligálása, ügy érdemére kiható jogszabálysértések tiltott perbeli orvoslása és a bizonyítékok logika szabályaival ellentétes értékelése emelkedett bírói szintre és épült jogerős ítéletbe. Erre is figyelemmel, nem volt lehetséges a Kúriának csupán iratok tanulmányozásával a szóbeliség kirekesztésével a perbeli tény- és jogkérdésekben észszerűen döntést hozni.

Álláspontom szerint ezen ponton –különös figyelemmel alperes ismertetett erőfölényére is - a Kúriának szükséges lett volna észlelnie, hogy az ügynek jelentős alapjogi vonatkozása van a tisztességes bírói eljárás és döntéshozatal körében. [3/2015. (II. 2.) AB határozat]. A Kúria a tárgyalás jogától megfosztott, mely az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának sérelmét eredményezte az alábbi AB határozatok által igazoltan is.

A 7/2013. (III. 1.) AB határozat szerint, ha a félnek a törvény biztosít további, akár rendkívüli jogorvoslatot, akkor a Kúria ezen eljárásának is meg kell felelnie a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból fakadó követelményeknek. Ekként a felülvizsgálati eljárásnak is ki kell elégítenie az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből folyó alkotmányos elvárásokat. Ismét utalok arra, hogy a Kúria eljárását nem többfokú, csupán egyfokú bírósági eljárás előzte meg. A Kp. 107. § tárgyalás megtartására vonatkozó szabályai a Kúriát kötötték a veszélyhelyzeti módosulásokat is beleértve. Erre tekintettel álláspontom szerint ezen ügyben nincs relevanciája a 3251/2019. (X. 30.) AB határozat (Kúria nemperes eljárására vonatkozó tárgyalási jog) illetve a 3115/2013. (VI. 4.) AB határozat (végzéssel szembeni kúriai felülvizsgálat során tárgyaláson kívüli elbírálás) indokolásának.

A 3027/2018. (II.06.) AB határozatban, Dr. Salamon László párhuzamos indokolása szerint amennyiben a törvény megteremti adott üzszakaszra vonatkozóan a tárgyalás lehetőségét és a fél saját akarat-elhatározásából ezzel élni kíván, az a Kúriára nézve kötelező. Ezen körben elsődlegesen a törvény kógens rendelkezésének – esetünkben a Kp. 107. §-nak - van jelentősége, az már másodlagos, hogy a felülvizsgálati eljárásban (újabb) bizonyítás felvételét a törvény kizárja-e vagy sem, illetve, hogy a Kúria a jogerős határozatot milyen keretek között vizsgálhatja felül. Az indítványozó álláspontja szerint a jogalkotó tárgyalás tartása körében megnyilvánuló – Alaptörvénnyel összhangban álló - szándékát önkényesen nem írhatja felül egyetlen - bármely ítélkezési szinten - működő bíróság sem, annak feltétel nélkül köteles eleget tenni.

A 21/2020. (VIII. 4.) AB határozat indokolásában az Alkotmánybíróság lefektette, - mely már több döntésében is rögzítésre került- a tisztességes eljáráshoz való jog olyan abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél. A

tisztességes tárgyaláshoz való jog, mint részjogosítvány tartalmára vonatkozóan az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlata szerint továbbra is irányadóak – a 30/2014. (IX. 30.) AB határozattal megerősített – 9/1992. (I. 30.) AB határozat megállapításai. Ennek megfelelően a tisztességes tárgyaláshoz való jog az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges, mely a fél korlátozhatatlan alapjoga. Ugyanezen döntés rögzíti, hogy a közigazgatási határozatok törvényességének bírói ellenőrzése alkotmányosan nem korlátozódhat formális jogszerűség vizsgálatára, - esetünkben csupán az iratok tanulmányozására a felek meghallgatása nélkül -, akkor sem, ha arra felülvizsgálati eljárásban kerül sor. (A formális jogszerűség kérdésköre vonatkozásában jelen panaszom későbbi pontjában további érveket kívánok előadni, mely eltérő alapjoggal kapcsolatban kerülnek rögzítésre.)

6/2019. (III. 20.) AB határozat a tisztességes bírói eljárás, - tárgyaláshoz való jog - körében rögzítette, hogy a *fair trial* elvéből fakadó alkotmányos elvárás „*az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata*”. Ezen feladatának nem tett eleget a Kúria a már korábban hivatkozottak szerint.

Az Alkotmánybíróság a 16/2019. (V. 14.) sz. döntésében - Dr. Marosiné Dr. Hörcher Ildikó párhuzamos indokolása - rögzítette, hogy a bírósági eljárás akkor tekinthető tisztességesnek és méltányosnak, ha az abban érintett személynek lehetősége van álláspontjának ismertetésére a bírói döntés meghozatala előtt.

2.1.1.) A Kúria eljárásában annak kezdetétől befejezéséig teljeskörű meghatalmazással rendelkező [REDACTED] ügyvéd, felperes személyesen nem járhatott el a felülvizsgálat során. A 2.1.) pontban részletezett sérelmek lezárásaként érintőlegesen utalok arra, azáltal, hogy felperes jogi képviselője részére nem kerültek továbbításra a Kúria eljárásának iratai - a befogadó végzést és ítéletet leszámítva - sérült a szintén tisztességes eljárás körében értelmezendő fegyverek egyenlőségének elve is. A felülvizsgálati eljárásban tárgyalás hiányában sem személyesen, iratok továbbításának hiányában pedig alperesi ellenkérelemre vonatkozóan írásban sem adhatta elő felperes a döntéshozatal előtt jogi érveit. Mind az EJEB mind pedig az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a fegyverek egyenlőségének alapelve nem csupán szűk körben a büntetőeljárást érintően, hanem általánosságban, jogágtól függetlenül létezik a bírósági eljárások során. (EJEB: *Avotins v. Latvia*, no. 17502/07., EJEB: *Dombo Beheer B.V. v. the Netherlands*, no. 14448/88, 15/2002. (III. 29.) és 21/2014. (VII. 15.) AB határozatok)

Ezen megközelítés szerinti alapelv minden fél számára biztosítja bírósági eljárásban, hogy az ellenfeléhez viszonyítva, saját érveit megfelelően előadhassa, mely az ismert okok miatt – alaposan feltehetően ügyviteli mulasztások okán – nem teljesült a panaszolt kúriai eljárásban.

Az Emberi Jogok Európai Egyezménye (EJEE) 6. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van arra, hogy ügyét független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja.

Az Európai Unió Bírósága (EUB) a , C-205/15. sz. és C-169/14. sz. ügyekben levezette az ezen rendelkezés kiterjesztő értelmezését az alábbiak szerint.

„A fegyveregyenlőség elvének velejárója magának a tisztességes eljárás fogalmának, és magával vonja, hogy kötelező ésszerű lehetőséget biztosítani valamennyi félnek arra, hogy olyan körülmények között ismertesse álláspontját, amelyek alapján nem kerül teljesen előnytelen helyzetbe ellenfelével szemben, és az egyenlőtlenesség által okozott kárt főszabály szerint annak kell bizonyítania, akit ilyen kár ért.”

Ezen körben hivatkozok az AB korábban már említett 16/2019. (V. 14.) sz. döntésére, mely szerint döntéshozatal megelőzően a bíróságnak biztosítania kell – írásbeli-személyes formától függetlenül - a felek álláspontjának megismerhetőségét, akkor is, ha bizonyítás felvételének már nincs helye adott eljárásban. Jelen ügyben az alperesi ellenkérelemre vonatkozóan –annak kézbesítetlensége okán- nem volt lehetősége felperesnek érdemi észrevételei előterjesztésére és a Kúria döntésének befolyásolására. Meg nem történt eseményre vonatkozó bizonyítás nem várható el felperestől, kizárólag a Kúria van abban a helyzetben, hogy iratok kézbesítetlensége vonatkozásában tárja elő rendszeradatait. Míg alperes előterjeszthette érveit a felülvizsgálati kérelemmel szemben, úgy az ellenkérelmet felperes nem ismerhette meg, nem adhatta elő arra vonatkozó álláspontját az határozathozatal előtt, így sérült a fegyverek egyenlőségének elve.

A Kúriának, mint közhatalmat gyakorló szervnek az eljárását a hivatkozott alaptörvényi rendelkezés szerint, törvényes keretek között lett volna szükséges lefolytatnia a vonatkozó eljárási rend alapján. (56/1991. /XI.8./AB hat.) Az ennek ellentétes gyakorlat a tisztességes bírósági eljárás alkotmányos követelményébe ütközik. Ezen körben hivatkozok továbbá az 20/2017. (VII.18.) AB határozatra, mely rögzítette, hogy *„az a bírói ítélet, mely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, az önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.”* Nem minősül a hivatkozottak szerint „alapos oknak” a Kúria sorozatos eljárásjogi – feltehetően ügyviteli - mulasztása a bírósági iratok megküldése körében, mely alapjaiban sértette a tárgyaláshoz való joghoz fűződő- és a fegyverek egyenlőségének elvét.

Az ismertetett alkotmánybírósági- és EJEB határozatbeli indokolások erősítik meg álláspontomat arra vonatkozóan, hogy a Kúria döntéshozatala előtt az Alaptörvény tisztességes tárgyalásra és a fegyverek egyenlőségének alapelveire vonatkozó rendelkezéseket megsértve fosztott meg az írásbeli érvek előterjesztésének és tárgyalásnak a lehetőségétől.

2.2.) Indokolt bírói döntéshez való jog megsértése

Álláspontom szerint a panasszal érintett ítélet ellentétes továbbá az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részjogosítványaként garantált, indokolt bírói döntéshez való joggal is. Jelen pontban is hangsúlyozom, hogy nem a Kúria ítélete indokolásának tartalmi felülvizsgálatát –*„szuperbírászkodást”*-, hanem a döntés ezen részének alkotmányossági szempontú vizsgálatát kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságtól.

A Kúria döntéséből teljes egészében hiányzik a bíróság saját meggyőződése szerinti indokolása, ugyanis a kúriai ítélet indokolásának döntő része az I. fokú ítélet, annak szó szerinti vagy kisebb szövegkihagyásokkal, átfogalmazásokkal történő bemásolása, mintha a Kúria

ítéletében csak a döntést kibocsátó bíróság megnevezése, fejléce változott volna. A Kúria a saját ítéletét az I. fokú ítélet indokolásával indokolta, felperes felülvizsgálati kérelmének pontjai figyelmen kívül lettek hagyva. A Kúria ítéletének és az általa felülbírált I. fokú ítélet indokolásának egyezőségét, egyúttal a felülvizsgálat, így a tényleges jogorvoslat teljes hiányát igazoló tételes kimutatást – ismét csak kerülve a ténybíráskodást célzó panaszelemeket – indítványozó az 1. illetve 2. számú táblázatban szerepelteti. Figyelemmel arra is, hogy az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való alapjog vonatkozásában elsődlegesen az eljárásjogi törvényeknek megfeleléseit vizsgálja [3179/2018. (VI.8) AB hat.], az alkotmányossági szempontú indokolás és maga a panasz jelen pontban kerül ismertetésre.

A 6/2019. (III. 20.) AB határozat alapján a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye, hogy a bíróság „*az eljárásban szereplő felek adott ügy lényegére vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon*”. Figyelemmel a 30/2014. (IX. 30.) AB határozat azon megállapítására is, - mely szerint nem minden fél által előadott szubjektív kifogást, hanem az ügy lényegére vonatkozó körben fennálló észrevételre szükséges lefektetni a döntés indokolását – hivatkozok a Kúria döntésnek eljárásjogi hiányosságait bemutató táblázatok összegző, 2.1.1.) pontjára. A kimutatás szerint a Kúria érdemben egyetlen kifogásomat sem bírálta el, sem az ügy érdemére vonatkozó eljárásjogi-, sem pedig anyagi jogi jogszabálysértéseket nem vizsgált meg. E pontnál hangsúlyosan utalok a 3027/2018. (II.06.) AB határozatra, mely szerint a tisztességes eljárás követelményébe értendő a hatékony jogvédelem is, önmagában nem elegendő a bírói út formális biztosítása – esetünkben a felülvizsgálati kérelem Kúria általi befogadása – a fél jogorvoslati kérelmét, legyen az rendes vagy rendkívüli, érdemben szükséges elbírálnia a bíróságnak. Ugyanezen pontnál hivatkozok a 3064/2014. (III. 26.) AB határozatban foglaltakra, mely szerint az Alaptörvény megköveteli, hogy a jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékony legyen, az ténylegesen érvényesüljön, melynek nem felel meg a Kúria döntése az alábbiak szerint.

A panaszolt ítélet [17]-[23] pontjaiban kerül ismertetésre felperes felülvizsgálati kérelmének rövid vázlata. A Kúria indokolást a döntés [25]-[41] pontjaiban rögzített. Ebből a Kúria belső meggyőződésének tűnő pontok a [31]-[41] számok alatt kerültek feltüntetésre, a [34], [36] és [37] pontok kizárólag jogszabályi hivatkozások. Ellenben az 1. sz. táblázat kimutatása szerint a Kúria felülvizsgálati kérelmekre vonatkozó érdemi indokolása vagy teljes egészében hiányzik, vagy olyan mértékben egyezik az I. fokú ítélet indokolásával, mely kizárja azt, hogy a felülvizsgálati kérelem összevetésre került volna a felülvizsgálni kért ítélettel. A felülvizsgálat során a Kúria érdemi döntését nem helyettesítheti az I. fokú ítélet peres fél kifogásait figyelmen kívül hagyó átszövegezése, átfogalmazása. A felülvizsgálati bíróságnak pontosan a megtámadott ítélet helytállóságát lett volna szükséges indokolni az előterjesztett érvek alapján, nem megismételni hasonló vagy ugyanazon szöveggörnyezetben az I. fokú ítéleti indokolást.

	Felülvizsgálati kérelem	Kúria Kfv.III.37.110/2020/6. ítéletében megjelenő, I. fokú ítéleti indokolás kétséget kizáróan azonosítható átfogalmazása	I. fokú bíróság 22.K.32.494/2019/6. ítéletének átvett indokolása
1.	4.1.) <i>Res iudicata</i> negligálása	[31] pont	8. o. utolsó bekezdés, 9. o. 2. bekezdés
2.	4.2.) Ítélet teljeskörűségének hiánya: visszavonó határozat	[32] pont	7. oldal 1. bekezdése
3.	Felülvizsgálati kérelemben nem szereplő kifogás: bizonyítékok bevonása	[33] pont	8. oldal utolsó bekezdés
4.	5.3.) Kp. 78. § (2) bek. megsértése	[39] pont	9. oldal 4. bekezdés
5.	Felülvizsgálati kérelemben nem szereplő kifogás: felperes jogi helyzete és érdemi jogszabálysértés kapcsolata	[38] pont	7. oldal 2. bekezdés és 9. oldal 3. bekezdés
6.	5.2.) 1/2019. KMPJE jogegységi határozat negligálása	[40] pont	6. oldal 3. bekezdés

A táblázat kimutatása szerint a Kúria olyan indokolást is átvett az I. fokú ítéletből, melyre vonatkozóan felperes nem terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet.

A Kúria egyetlen ponton szerepeltett az I. fokú ítélethez képest nívumnak minősülő indokolást, a [35] pontban. Ezen ítéleti pontban - kerülve a „*superbíraskodás*” körét-, de tényszerűen megjelölve az adott, [35] pont tartalmát – a Kúria leszögezi, hogy a Kp. 117. § (3) bekezdése szerinti rendelkezésbe ütközik, ha a felperes olyan sérelmet jelöl meg felülvizsgálati kérelmében, melyre vonatkozó tény már a hatósági eljárások során fennállt és az I. fokú bíróságnak hivatalból észlelési kötelezettsége lett volna arra vonatkozóan, de az a keresetben nem szerepelt. A Kúria ítéletének egyetlen, I. fokú ítélettől elkülönülő álláspontja szerint a bíróság által hivatalból figyelembe venni és értékelni szükséges tények ekként történő figyelembevételét külön kérelmeznie kell a félnek bíróságtól. Adott tényre vonatkozóan mindennemű adat az I. fokú bíróság rendelkezésére állt.

A Kúria a sérelmezett döntésben egyfelől a felperesi érvek jogszabályokkal való ütköztetése nélkül átvette az I. fokú ítélet indokolását, másfelől felperesi kifogásokat elhallgatva, azokra történő indokolás mellőzésével sértette meg tisztességes eljárási kötelezettségét. Nem minősül a Kúria saját meggyőződése szerinti indokolásnak az I. fokú ítélet átfogalmazása olyan

szövegbetoldásokkal, hogy a „Kúria szerint...”, a „Kúria teljeskörűen osztja...” mely mondatok folytatódnak az I. fokú ítélet átfogalmazott szövegezésével.

A 1-2. sz. táblázatokban feltüntetett elemzés szerint a Kúria döntésének indokolását uralják az I. fokú döntésből átvett, egyértelműen azonosíthatóan átfogalmazott szövegrészek. Ezen szövegrészek nélkül – kivéve [35] pont - a Kúria döntésében nem lehet fel olyan önálló indokolási pont, levezetés vagy érvrendszer, mely alapján kimutatható lenne a Kúria jogorvoslati kérelem mentén lefektetett saját meggyőződése. Az I. fokú bíróság felé beterjesztett kereseti kérelmem és a Kúria felé benyújtott felülvizsgálati kérelmem elkülöníthetően eltérő kérelmi pontokból áll, azokban átfedés ugyan áll fenn, ellenben a felülvizsgálatban megjelölt felperesi érvek nem kerültek összevetésre a felhívott jogszabályokkal.

Az ismertettek után tételesen mutatom be, hogy az ügy érdemére vonatkozóan nem vált tényleges felülvizsgálat tárgyává az előzetesen befogadott majd elutasított kérelmem, így az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti, tisztességes eljárásnak megfelelő indokolást sem tartalmazhatott. E pontnál – figyelemmel a 3063/2017. (III. 31.) és 30/2014. (IX.30.) AB határozatokban foglaltakra is- hangsúlyosan utalok arra, hogy az alábbi táblázat 1-7. pontjainak kimutatása szerinti felülvizsgálati kérelmek nem marginális, felperes szubjektív álláspontja szerinti kifogások, hanem az ügy gerincét képező, annak lényegére ható jogsérelmek.

2.sz.

	Felülvizsgálati kérelem (FK) adott pontja	Felülvizsgálat - így az indokolás - abszolút hiánya	Látszólagos felülvizsgálat, valóságban az I. fokú ítélet indokolásának átfogalmazott átvétele
1.	4.1.) <i>Res iudicata</i> fennállta Kp. 96. § FK: 4.1.) pontja		X
2.	4.2.) Kereset kimerítetlensége Kp. 84. § (2) bek., Pp. 341. § (1) bek. FK: 10-11. oldal		X
3.	4.2.) Kereset kimerítetlensége: hiányos tényállás FK: 12. oldal	X	
4.	4.3.) Törvényi vélelem hivatalbóli figyelembevételének negligálása Pp. 266. § FK: 4.3.) pont	X	
5.	4.4.) Ákr. 76. §-ba ütköző tisztességtelen eljárás perbeli orvoslása FK: 4.4.)	X	

6.	5.1.) Kp. 85. § és Pp. 346. § (5) bek. megsértése FK: 5.1.) pont		X
7.	5.2.) 1/2019. KMPJE jogegységi határozat negligálása FK: 5.2.)		X
8.	5.3.) Kp. 78. § (2) sérelme FK: 5.3.) pont	X	
9.	5.4.) Ügy érdemét nem érintő felperesi kifogás	X	
10.	5.5.) Alaptörvény-ellenes bírói jogalkotás FK: 5.5.)		X
11.	5.6.) Ügy érdemét nem érintő felperesi kifogás	X	

A Kúria indokolási hiányosságainak sokrétű és többirányú alapjogi vetülete van, melyet kizárólag akként tudok igazolni az 7/2013. (III. 1.) AB határozat szerinti egyedi elbírálás szükségességére is figyelemmel, hogy vázlatosan bemutatom, az elbírátlan, illetve látszólagosan elbírált, ténylegesen érdemben nem vizsgált felülvizsgálati kérelmi pontok az ügy teljességét érintették.

2.1.1.) Ügy érdemére kihatást gyakorló, az indokolt bírói döntéshez fűződő alapjogi sérelmet előidéző kúriai mulasztások:

- **Res iudicata mellőzése - Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés** (4.1. felülvizsgálati kérelmi pont – látszólagos felülvizsgálat, valójában az I. fokú ítélet indokolásának átvétele - 1. sz. táblázat 1. pontja)

Kúria figyelmen kívül hagyta felperes mindennemű hivatkozását arra, hogy adott ügyben a jogvita korábban már jogerősen elbírálásra került és az alperes által a továbbiakban nem vitatható. Ezzel szemben jogállamisággal – jogbiztonsággal - és jogegyenlőséggel összeegyeztethetetlen módon a Kúria szabad utat adott az *ítélt dolog* kijátszásának (Kúria ítéletének [31] pontja). A Kúria álláspontja szerint jogerős döntéssel lezárt jogviszony vitathatlanságát figyelmen kívül hagyva a hatóság bármikor, - akár korlátlan számban - újraindíthatja hivatalbóli eljárását ugyanazon jogviszony vonatkozásában. (Addig amíg esetleg számára végre megfelelő döntést nem hoz a bíróság.) A Kúria – ténylegesen az I. fokú bíróság - indokolása szerint esetünkben nincs semmi kötőereje az előzményítéletnek, az csupán egy szám, mely szabadon átírható egy másik számmal, azaz a bíróság ugyanazon jogviszonyt, ugyanazon felek közötti jogvitát elbíráló jogerős döntései egymással helyettesíthető ügyszámok csupán. Nyílt jogegyenlőtlenséget foglalt ítéletébe a Kúria, mely szerint jogerősen elbírált jogviszony változtathatlanságát a hatóság új, hivatalbóli eljárás megindításával áttörheti, felülírhatja, vitathatja a törvényi tiltás – Kp. 96. § utolsó fordulata - ellenére

míg ezt az önkényt az ügyfél túrni köteles. Tehát a Kúria szerint az *ítélt dolog* kötőereje, a jogerős döntés vitathatatlansága és megtámadhatatlansága a hatóságra nem vonatkozik, csak a hatóság ügyfelére. Az ítélt dolog körében a panaszom 2.3.) pontjában ismertetem alkotmányossági szempontú indokolásomat, jelen pontban csupán rámutatni kívántam a Kúria döntésének Alaptörvényt legsúlyosabb mértékben sértő ítéleti pontjára.

- **Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése – indokolási kötelezettség - sérelmének Kúria általi elfogadása, annak helybenhagyó döntéssel történő tiltott perbeli orvoslása** (5.1. felülvizsgálati kérelmi pont, tényleges felülvizsgálat hiánya - 2. sz. táblázat 5. pontja)

Kúria álláspontja szerint alperesi I. fokú hatóság határozatának indokolása nem szükséges, hogy tartalmazza a döntés alapjául szolgáló anyagi jogszabályt, arra nem vonatkoznak az Ákr. 81. § indokolásra vonatkozó rendelkezései. A Kúria ítélete szerint elegendő, ha az ezen fogyatékoságban szenvedő határozatot helybenhagyó II. fokú döntés utólagosan behivatkozva a felülbírált döntésből hiányzó, közigazgatási cselekmény megtételére felhatalmazó anyagi jogszabályokat. A Kúria álláspontja szerint mindezen hiányosság nem érinti az ügy érdemét, elegendő ha a végleges hatósági döntés felel meg az Ákr. 81. § szerinti követelményeknek. A Kúria szerint az indokolási kötelezettség megsértése körében megtámadott és az azt helybenhagyó határozat azért nem jogszabálysértő, mert felperes nem mutatta be annak saját személyére gyakorolt hatását. [38] pont 3. mondat

- **Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése – jogorvoslat hatóság általi elvonása - sérelmének Kúria általi elfogadása** (4.2. felülvizsgálati kérelmi pont, tényleges felülvizsgálat hiánya - 2. sz. táblázat 2. pontja)

A Kúria szerint nem hat ki az ügy érdemére és nem jogszerűtlen visszavonó döntésben ugyanazon rendelkezést meghozni, mint a visszavont döntésben. ([32] pont utolsó mondat) Ez nem jelenti az ügyfél jogorvoslati jogának elvonását, azaz nem volt szükséges külön fellebbezhető, tényleges visszavonó határozatot hozni, majd annak véglegessé válását követően rögzíteni ismét a hatóság eredeti döntését. A Kúria szerint jogszerűen megtehető a hatóság által visszavonó- és a visszavonttal egyező megállapító döntést hozni egyetlen határozatban, jogorvoslati jogot nem sértett azok egybeillesztése.

- **Az Alaptörvény 28. cikk bekezdésének sérelme** (4.3. felülvizsgálati kérelmi pont, tényleges felülvizsgálat hiánya - 2. sz. táblázat 2. pontja)

A Kúria elismeri a törvényi vélelem fennálltát, de annak I. fokú bíróság általi teljes negligálását az ítéletből felperes terhére értékeli, mintha nem a bíróság mulasztott volna a hivatalbóli észlelés körében, hanem a felperes járt el jogellenesen, hogy a felülvizsgálat során hivatkozott a perben fennálló és külön kereseti kérelmet nem igénylő jogaira. [32] pont

- **Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése – tisztességes hatósági eljárás - sérelmének Kúria általi elfogadása** (4.4. felülvizsgálati kérelmi pont, felülvizsgálat teljes hiánya - 2. sz. táblázat 5. pontja)

A Kúria döntése értelmében, ha elhallgatja a felperes egyik legjelentősebb jogi érvének ismertetését - az I. fokú bíróság által is elismerten - tisztességtelen hatósági eljárás körében, arra vonatkozóan nem is szükséges indokot előadnia a határozatában. Tehát a Kúria álláspontja szerint, ha a döntésében nem ütközteti a fél törvényes határidőben előadott kifogását a vonatkozó jogszabályi követelményekkel, akkor felperes kifogására vonatkozóan indokolási kötelezettsége sem áll fenn, mely eljárás a Kúria részére megoldja alperesi jogszabálysértés megállapításának egyébként megkerülhetetlen problematikáját. (Döntés [36] pontja, melyben a Kúria a 4.4.) felperesi érvet egyáltalán nem ütköztette az Ákr. 76. § szakaszával, csupán az arra vonatkozó jogszabályt idézte.)

- **Az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdése jogalkalmazás egységének Kúria általi megsértése** (5.2. felülvizsgálati kérelmi pont, tényleges felülvizsgálat hiánya - 2. sz. táblázat 7. pontja)

A Kúria az általa kibocsátott, a döntéseire nézve is kötelező 1/2019. KMPJE jogegységi határozatában foglaltakat hágtá át. Ugyanis felperes által hivatkozott, a jogegységi döntés III.5.3. pontjában rögzített, különösen jelentős rendelkezését – *kiadmányozási jog továbbdelegálása kizárólag a hatáskör gyakorlójától származhat* - egyszerűen elhallgatta ítéletéből. Tette mindezt a Kúria annak tudatában, hogy a peresített végleges határozatot olyan személy kiadmányozta, akinek a hatáskört gyakorló képviselő-testülettől semmilyen felhatalmazása nem volt testületi döntések kiadmányozására. Miután ezen felperesi érvet a Kúria nem vonta vizsgálat alá, így álláspontja szerint annak érdemi indokolása sem volt szükséges.

Mindezen felsorolást kizárólag azért tártam a Tisztelt Alkotmánybíróság elé, hogy a Kúria eljárásában, - jelen pontban az indokolási kötelezettség körében - megnyilvánuló alapjogi sérelem igazolható legyen, mely okból a szakjogi hivatkozások sem voltak nélkülözhetőek figyelemmel az 7/2013. (III. 1.) AB határozatban foglalt egyedi elbírálás szükségességére.

A 18/2019. (VI. 12.) AB határozat szerint az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre ki kell terjednie, mert az indokolási kötelezettség teljesítésének elmulasztása folytán sérül az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben foglalt tisztességes eljáráshoz való joga.

A bíróság indokolási kötelezettsége, mint tisztességes bírósági eljárás körében az Alkotmánybíróság gyakorlatának egyik legjelentősebb döntése, az 7/2013. (III. 1.) AB határozat. Ezen döntés szerint az indokolt bírói döntéshez fűződő jog megsértését kizárólag az alapul fekvő egyedi ügy összes körülményeinek vizsgálatát követően lehet megítélni, figyelemmel az Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) gyakorlatára is. Az Alkotmánybíróság hivatkozott ítélete utal az EJEB egyedi ügyekben meghozott határozataira is, mely alapján az

EJEB „elvi éllel mondta ki, hogy a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alaposággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot. Az EJEB álláspontja szerint nem felel meg az Egyezmény 6. Cikkében foglalt elvárásnak, ha a felülbírálati bírói fórum az alsóbb fokú bíróságnak az ügy lényegi kérdései tekintetében kifejtett érveit további vizsgálat és a vizsgálat indokainak előadása nélkül hagyja helyben.” (Helle v. Finnország, 20772/92.; 1997. december 19.; § 60.; Karakasis v. Görögország, 38194/97.; 2000. október 17.; § 27.; Boldea v. Románia, 19997/02.; 2007. február 15.; § 30.; Tacquet v. Belgium, 926/05.; 2010. november 16.; § 91.; legutóbb megerősítve: Vojtechová v. Szlovákia, 59102/08.; 2012. szeptember 25., § 35.).

Többek között a 28/2019. (XI. 4.) AB határozatban is megjelenik, hogy az indokolási kötelezettség teljesítését az Alkotmánybíróság minden ügyre egyedileg vetítve vizsgálja meg. A Kúria a sérelmezett döntésben a táblázatok kimutatása szerint nemhogy az érdemét nem érintő, hanem a legjelentősebb kérdésekben sem vizsgálta a felülvizsgálati kérelmet, az indokolásra vonatkozó eljárási kötelezettségét abszolút mértékben megsértve, melynek okán a 7/2013. sz. AB határozat szerinti minimális elvárásnak sem tesz eleget.

Figyelemmel arra, hogy a Kúria egyetlen kérelmi pontomat sem bírált el tartalmilag, nem végezte el felülvizsgálati kötelezettségét, együttesen sérült a tisztességes bírósági eljárás részjogosítványai körében a hatékony jogorvoslathoz való, illetve az indokolt bírói döntéshez fűződő alapjogom. Amint korábban arra már a panasz 2.1.1.) pontjánál tételesen hivatkoztam, csupán formális bírói jogorvoslat, - esetünkben az elégtelen felülvizsgálat az I. fokú ítélet átfogalmazásával - már megalapozza az ezen alapjogok megsértését.

Ezen túlmenően jelen pont befejezéseként hivatkozok az Alaptörvény 28. cikkének sérelmére. Figyelemmel arra, hogy a bíróságok jogértelmezési kötelezettsége nem minősül alapjognak, csupán utalok rá, hogy a Kúria azzal, hogy nem vette érdemi vizsgálat körébe a kifogásaimat, kivonta az alább sorolt jogszabályokat az értelmezési kötelezettsége alól. Az 1.) és 2.) sz. táblázatok világosan szemléltetik, hogy mely pontokra vonatkozóan mulasztotta el indokolási kötelezettségét a Kúria. Az Alkotmánybíróság nem jogosult felülvizsgálni a bíróságok jogértelmezési tevékenységét, hanem az értelmezési tartomány kereteit határozza meg. Ellenben mivel tartalmi indokolás hiányának következtében a Kúria nem vizsgálta a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat, így arra vonatkozóan semmilyen terjedelmű értelmezést nem is folytathatott le.

Ezen belül is, nem vette semmilyen szintű és irányú értelmezési körébe a Kúria az Ákr. 76. §, illetve Ákr. 81. § (1) bekezdés, Kp. 84. § (2) bekezdés, Kp. 92. § (1) bekezdés a) pont, Kp. 96. §, Kp. 85. § (3) bekezdés, a Pp. 266. § (3) bekezdés, Mötv. 53. § (1) bekezdés f) és g) pont, Bszi. 2. § (1) bekezdés szerinti normákat, megsértve az Alaptörvény 28. cikkében foglalt kötelezettségét. [3179/2018. (VI. 8.) AB határozat, 3100/2015. (V. 26.) AB határozat, 3179/2018. (VI. 8.) AB határozat, 3024/2019. (II. 4.) AB határozat]

2.3.) *Res iudicata* – jogállamiság

Amint a 2.2.) pontban ismertettem, a Kúria az ítélt dolog körében előadott felülvizsgálati kérelmemet érdemben nem vizsgálta, hanem bármely értékelés nélkül átvette az I. fokú ítélet ezen körben lefektetett alaptörvény-ellenes indokolását. Az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdése szerint Magyarország jogállam, mely jogállamiság egyik alappillére, garanciája a jogbiztonság. Ezen rendelkezésre annak tudatában hivatkozok, hogy az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdése ugyan nem egyéni alapjog, ellenben a teljes jogrend gerincét biztosítja, mellyel a kúriai döntés nem mutat egyezőséget, így ezen okból is alaptörvény-ellenes az alábbiak szerint.

Jelen pont bevezetőjében, különös súllyal hivatkozok arra, hogy az ítélet rendelkező része maga a döntés, mely rendelkező rész nem helyettesíthető az indokolásba illesztett, rendelkezést helyettesítő vagy pótló bírói útmutatással. Nem cserélhető fel a rendelkező rész az indokolással és az indokolás a rendelkező résszel, mert így a bírói ítélet lényege sérülne, ezáltal a jogbiztonság. A döntés pusztán indokai nem emelkednek jogerőre, hanem a rendelkező rész és az azt alátámasztó indokolás együttesen válik jogerőssé. Önmagában álló, rendelkező részhez nem kapcsolódó, a teljes ítéletnek ellentmondó indokolás nem válik jogerőssé.

A *res iudicata* Kúria általi negligálása bemutatásához szükséges röviden ismertetni a jogerős 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet tartalmát.

A panasszal érintett kúriai döntés alapjául szolgáló per ugyanazon felek között, ugyanazon vitatott jog és tényállás mellett került lefolytatásra, mint amelyben ugyanezen jogvitát véglegesen és megtámadhatatlanul eldöntötte a 30.K.31.406/2018/10. számú ítélet. Ezen ítélet mellőzte az új eljárásra utasítást, indokolása szerint az évekkal ezelőtti állapotokra vonatkozóan nem lehetséges a tényállás feltárása, egyebekben alperes ismételten nem tett eleget a bíróság korábbi utasításainak. A *res iudicata* fennálltára felperes kifejezetten hivatkozott a 2019. október 9-én megtartott tárgyaláson, egyebekben az ítélt dolog létét az I. fokú bíróságnak hivatalból lett volna szükséges észlelnie. Ezen ítélet rendelkezése egyértelműen, ellentmondást nem engedően, új eljárást kizárva semmisítette meg az ugyanezen szociális támogatás ügyben kibocsátott alperesi végleges határozatot az elsőfokú határozatra kiterjedően. A 30.K.31.406/2018/10. számú ítélet indokolása szerint a pert évekkal megelőző állapotokat nem lehet utólagosan visszaellenőrizni, mely okból a bíróság az új eljárásra történő utasítást kifejezetten kizárta. Mindemellett ezen jogerős döntés indokolásában – az új eljárást mellőző rendelkező résszel ellentétes - lehetőségként a megjelent, hogy alperes *”újabb bizonyítékok bevonásával és eljárási szabályok betartásával eljárását ismételten megindíthatja.”*

Felperes a felülvizsgálati kérelemben a Kp. indokolása és kapcsolódó Kommentár alapján részletesen bemutatta, hogy ezen utóbbi, a rendelkező résznek és az ahhoz egyértelműen kapcsolódó indokolásnak ellentmondó, nyilvánvalóan ítéletszerkesztési hiba folytán rögzített félmondat miért nem emelkedett jogerőre. A kizárólag az indokolásban fellelhető ítéleti elem, különösen, ha az ellentmond a rendelkezésnek és az azt alátámasztó indokolásnak, önmagában nem képezheti ítélt dolog alapját. Amint a bevezetőben utaltam rá, a rendelkező rész szerinti döntés nem pótolható plusz bírói útmutatással az indokolásban, az indokolás nem helyettesítheti a rendelkező részt. Erre vonatkozó kifogásomat ügy érdemét érintően vizsgálat tárgyává sem tette a Kúria.

A Kúria kifejezett felperesi kérelemre sem tartotta érdemesnek a felhívott törvények tükrében vizsgálat alá vonni annak tényét, hogy alperes a jelen ügygel érintett harmadik hatósági eljárásának megindításával a 30.K.31.406/2018/10. sz. határozatban foglalt ítélt dolgot vitatta, és ezzel az eljárás bíróságok helybenhagyólag egyet is értettek. A Kúria oly mértékben értett egyet a Kp. 96. § szakaszába ütköző, ítélt dolog lényegét alapjaiban sértő alperesi tiltott jogvitatással, hogy a döntésének elvi tartalma - [42] pont – szerint „nem zárja ki a hatóság hivatalbóli eljárását az, hogy a közigazgatási bíróság a döntés korábbi megsemmisítése mellett nem kötelezte a hatóságot új eljárásra.” Az Ákr. hivatalbóli eljárásának alapelve széleskörű lehetőséget biztosít a hatóságnak eljárása szabad megindítására, döntéseivel való saját hatáskörű rendelkezésre. Ezen –esetünkben már másodszorra ismételt- eljárásindítási jog, illetve a belső hatósági mechanizmusok a döntéshozatal esetleges hibáinak kijavítására, orvoslására szolgálnak a törvényesség érdekében és semmiképpen nem alkalmazható önkényes célra, arra, hogy a hatóság ügyét a bíróság újratárgyalhassa, sokadik esélyként a felperessel szemben. Jelen ügyben a hatóság ismertetett szabad eljárásindítási jogának gátat szabott a bíróság a 30.K.31.406/2018/10. sz. ítéletében az új eljárás mellőzésével és az azt alátámasztó indokolással a „2016-os állapotok visszamenőleg már nem állapíthatóak meg”. Ennek megfelelően ugyanazon vitatott szociális támogatás körében, ugyanazon ügyfélre nézve a hatóság ezen szabad eljárásindítási jogának eljárásjogi akadályát képezi a jogerős ítélet, mely eljárásjogi akadályt nem észlelt semelyik szintű bíróság sem.

A Kúria olvasatában a hatóságot nem köti a *res iudicata*, jogerős döntéssel szemben szabadon megindíthatja ugyanazon tárgyú ügyet –esetünkben [REDACTED] fiam szociális támogatása - ugyanazon ügyféllel szemben különösen, ha a jogerős döntés, esetünkben a 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet számára kedvezőtlen volt. A Kúria szerint a hatóság mindennemű következmény nélkül áthághatja a reá nézve kötőerővel bíró jogerős határozatot, az abban foglaltakat új ügyszám generálásával kijátszhatja. A legfőbb bírói szerv álláspontja szerint a törvény előtti egyenlőség elvének nem mond ellent, hogy a felperessel szemben többszörös erőfölényben álló [REDACTED] [REDACTED] Polgármestere figyelmen kívül hagyhatja a 30.K.31.406/2018/10. sz. döntésben foglaltak megtámadhatatlanságát, vitathatatlanságát. A Kúria ezen elvi állásfoglalásával nyíltan száll szembe az Alaptörvény XXIV. (1) bekezdésében foglalt tisztességes hatósági eljárás követelményével.

Ezen pontnál nem szakjogi bíráskodást igénylő panaszt adok elő, hanem hangsúlyozom, hogy az eljárás bíróságok mindegyike megsértette az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogszabály-értelmezési kötelezési kötelezettségét a *res iudicata* körében.

A felülvizsgálati kérelemben - (4.1.) pont - kifejezetten hivatkoztam az Kp. indoklására és kapcsolódó Kommentárjára, mely élesen ellentmond a Kúria döntése már ismertetett, [42] pont szerinti elvi tartalmának. A 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet kifejezetten zárta ki az új eljárás lehetőségét a rendelkező részben és az indokolásban is. Míg a Kúria döntése szerint a hatóság új eljárást szabadon megindíthat ítéleti kötelezés nélkül is, addig az Ákr. és a Kp. indoklása, Kommentárja szerint új eljárás lefolytatásának kizárólag jogerős döntés, vagy felettes szerv ezen irányú utasítása alapján van helye. Ezen hivatkozásomon túllépett a Kúria, és e kifogásomat még látszólagosan sem bírálta el. Ellenben jelen pontban az Alaptörvény B) pont (1) bekezdésének sérelmét kívánom bemutatni, így e körben alkotmányossági szempontú indokolást nem adok elő, csupán hangsúlyozom, hogy a Kúria a döntése elvi tartalmának

rögzítése során nyíltan helyezkedett szembe nem csupán a vonatkozó Kp. 96. § szakaszával, hanem egyúttal az Alaptörvény 28. cikkében foglalt rendelkezéssel is.

Ismét kiemelem, hogy a tényállás utólagos rekonstruálhatatlanságát és az alperesi bizonyítékok elégtelen voltát rögzítő 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélettel szemben alperes nem terjesztett elő a Kúria előtt felülvizsgálati kérelmet, nem támadta meg perújítással sem, különös figyelemmel az ezen eljárásban az általa új bizonyítéknak minősített, de egyebekben már évekkal ezelőtt is fennálló tényekre. Az ítélt dolgot hordozó 30.K.31.406/2018/10. sz. határozat megállapításai alapján alperesnek törvényes lehetősége nem volt felperessel szemben eredményesen perbe szállni. Így maradt alperes számára az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével ellentétesen a Kp. 96. § szakasz utolsó fordulatába – „*egyébként vitássá tehessék*” - ütköző módon a jogellenes út, a 30.K.31.406/2018/10. sz. döntés vitatása, a *res iudicata* kijátszása új ügyszám kreálásával. A Kúria az ítélt dologra vonatkozó kifogásomon átlépő döntésének - különösen annak alapjogi aggályokat felvető elvi tartalma- eredményeként az ítélt dolog kijátszásához alperesnek tiltott segítséget nyújtott, ahhoz asszisztált, akár csak az I. fokú bíróság.

Amint korábban hivatkoztam rá, a 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet rendelkezése ellentmondást nem engedően, a pert évekkal megelőző állapotok utólagos vissza-ellenőrizhetetlensége okán, új eljárást kizárva semmisítette meg az alperesi végleges határozatot. E határozat alapján az eljáró bíróságoknak szükségképp észlelniük kellett volna alperes tiltott jogvitatását a perben még akkor is, ha a 30.K.31.406/2018/10. sz. döntés az új bizonyítékok körében - feltehetően más ítéletből tévedés folytán fennmaradt szövegrész - a rendelkező résznek és a döntés teljes indokolásának ellentmondó, nyilvánvalóan téves jogi indokolást rögzített egy mondat erejéig. Egy bírói, a döntés egészéből, így a rendelkező rész és az indokolás összefüggései alapján nyilvánvaló ítéletszerkesztési technikai tévesztés - az új bizonyítékok körében -, nem adhat alapot sem hatóságnak, sem bíróságnak, hogy adott jogerős döntés tartalmát figyelmen kívül hagyják. Az ítélt dolog folytán alperes nem volt abban a helyzetben, hogy a 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet jogerejével szemben hatósági ügyet indítson, mert e lépésével automatikusan vitatta annak helytállóságát, különösen a tényállás utólagos feltárhatatlansága és az új eljárás kizártsága vonatkozásában. Figyelemmel arra, hogy alperes ezen, harmadik eljárását a 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet nyilvánvaló szövegszerkesztési tévesztésére alapozta, a tiltott jogvitatást az I. fokú bíróságnak, de legkésőbb a Kúriának kellett volna észlelni és levonni annak jogi konzekvenciáit.

A Kúria erre vonatkozó ítéleti rendelkezései [29]-[31] akként hivatkozzák a Kp. 97. § (4) bekezdését, hogy a Kúria meg sem vizsgálta azon kifogást, hogy az új eljárást az ítélet kizárta utólagos tényállás-rekonstruálhatatlanság okán (30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet 6. oldal 6. bekezdés). Azon hivatkozásomat sem vizsgálta, illetve az Alaptörvény 28. cikke szerinti rendelkezésnek megfelelő jogértelmezést nem folytatta le a Kúria arra vonatkozóan, hogy a Kp. indokolása szerint –pontosan a hatósági önkény gátjaként- új eljárás lefolytatásának kizárólag a bíróság jogerős döntése vagy felettes szerv utasítása alapján van helye, tehát a Kp. 97. § (4) bekezdésének hivatkozása eleve nem is merülhetett volna fel a helyes jogértelmezés esetén. Amennyiben az I. fokú bíróság azt helyesnek tartotta volna, úgy bizonyára alperest új eljárás lefolytatására utasította volna a 30.K.31.406/2018/10. sz. ítéletében. Az I. fokú bíróság nem

figyelmetlenségből mellőzte a rendelkező részből az új eljárásra történő utasítást, hanem az indokolás szerint amiatt, mert alperes bizonyítékai súlytalanok voltak és nem látott lehetőséget a tényállás további feltárására, mivel alperes már két eljáráson volt túl ekkor és utóbbi eljárásában sem tett eleget a bíróság korábbi utasításainak. Ismét jelzem, hogy alperes nem kezdeményezett perújítást új bizonyítékaira tekintettel, illetve nem vitatta a 30.K.31.406/2018/10. sz. döntés jogi megalapozottságát sem felülvizsgálat kezdeményezésével. A 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet negatív irányú tartalma – az új eljárás mellőzése – ugyanúgy jogerős, mint annak pozitív tartalma, azaz az alperesi határozatok megsemmisítésére vonatkozó rendelkezése. Egyebekben, ha a Kúria álláspontja helytálló is lenne a Kp. 97. § (4) bekezdése vonatkozásában, a 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet immár nem adott lehetőséget a korábban már bírálathoz alá vett bizonyítékok újabb perben történő felülvizsgálására, mert azok bizonyításra alkalmatlanságáról már jogerősen döntött. Márpedig a kúriai döntés [39] pontja pontosan azon bizonyítékokat ismétli – az I. fokú ítélet szövegátvételével –, melyek bizonyítás körében felmerült elenyésző súlyáról már jogerősen döntött a 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet.

Mindezen mulasztásokat követően rögzítette a Kúria döntése elvi tartalmaként, hogy a hatóság hivatalbóli eljárását nem zárja ki korábbi jogerőre emelkedett döntés, akkor sem, ha a megsemmisítő ítélet új eljárásra nem kötelezte a hatóságot. A kúriai döntés elvi állásfoglalásának üzenete a jogbiztonságra nézve az, hogy meglévő megsemmisítő ítélet mellett, lezárt jogviszonyok kapcsán a hatóság korlátlan számban, arra vonatkozó bírói utasítás hiányában is újraindíthatja eljárását, ugyanazon tényállás mellett, ugyanazon ügyfélre nézve, ugyanazon tárgyban. E gyakorlat alapjaiban rengetné meg a bírói döntések kötőerejére vonatkozó joghatásokat, illetve súlyos csapást mérne a közigazgatási jogviszonyok stabilitására nézve is, mindkettőt kétség kívül tenné viszonylagossá.

Ezen pontban ismertettek alapján a Kúria nem vette figyelembe a 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet kötőerejét, az abban foglaltakat ignorálta, így megsértette az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének jogállamiságra –jogbiztonságra- vonatkozó rendelkezéseit.

2.3.1.) Alkotmányossági szempontú indokolás

A jogerő intézménye a perjogokra így a közigazgatási eljárásjogra nézve is kötelező.

A 3278/2019. (XI.5.) AB határozat szerint „*a jogerő intézménye a jogállamiság részét képező jogbiztonság mellett a tisztességes eljáráshoz való jog védelme alatt is áll.*”

Hasonlóan foglal állást a 30/2014. (IX.30.) AB határozat, mely alapján nem összeegyeztethető a jogbiztonsággal és a tisztességes eljáráshoz való joggal olyan bírói gyakorlat, mely mellőzi (az ítélt dologra vonatkozó) törvényi alapokat, mert ilyen módon teret enged a jogerős döntések relativizálódásának. A *res iudicata* figyelmen kívül hagyásával a bíróságok saját, korábbi döntéseiket bármely ok felmerülése révén hatálytalaníthatnák, mely kiszámíthatatlanná tenné a peres felek pozícióit, illetve a jogerős döntésekhez fűződő joghatásokat.

A 9/1992. (I.30.) AB határozat rögzítette, hogy *„a jogerő tiszteletben tartása a jogrend egészének biztonságát szolgálja. A jogerős határozatok megváltozhatatlanságához és irányadó voltához alapvető alkotmányos érdek fűződik. A jogbiztonság megköveteli, hogy a jogerős határozat – az eldöntött kérdés személyi és tárgyi keretei között – irányadóvá váljék mind az eljárásban résztvevőkre, mind a később eljáró bíróságokra, más hatóságokra.”* Ezen alkotmánybíróági döntés is alátámasztja, hogy alperes bármely ítéletszerkesztési hiba ellenére sem volt jogosult a 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet új eljárást kizáró rendelkezésével szemben harmadik hatósági – második új - eljárást indítani, mert azzal a jogerős döntés helytállóságát vitatta, annak irányadó voltát hagyta figyelmen kívül a Kp. 96. § szakaszába ütköző módon.

A 3335/2019. (XII.6) AB határozat szerint az *„ítélt dolog, mint eljárási akadály alkotmányos érvényesülésének alapvető feltétele, hogy az adott döntés érdemi vizsgálat eredményeként szülessen meg, ugyanis a perbe vitt jogok érdemi elbírálását tartalmazó döntés igényt tarthat arra, hogy jogrendszerben véglegesnek ismerjék el. Az „ítélt dolog” utóbb említett garanciája általános érvényű, így tehát nem kizárólag a büntetőeljárás során bír jelentőséggel, hanem minden eljárási törvény a res iudicata elvén keresztül biztosítja a jogerő tiszteletében megnyilvánuló jogbiztonság érvényesülését.”*

Jelen esetre vonatkozóan az Alkotmánybíróóság a 3328/2020. (VIII.5.) AB határozatában az alábbiakat rögzítette.

A jogerő intézménye alkalmazandó nem csupán a polgári és büntető perjogban, hanem vonatkoztatandó a közigazgatási eljárásjogra is. A közigazgatási hatóság eljárásban kibocsátott határozatok *ex nunc* hatályúak, míg a bírósági határozatok elsődlegesen *ex tunc* hatályúak. A jogerő jelentősége a közigazgatási bírósági döntések esetében pontosan az, hogy *„jogviszonyok idővel lezártnak minősüljenek, és azok védve legyenek mindennemű beavatkozástól.”* A jogerő tiszteletben tartásához közérdek fűződik, erre *„egyrészt azért van szükség, hogy a jogvitában érintett személyek viszonyai ne maradjanak függő helyzetben, másrészt pedig azért, hogy az eldöntött kérdés utólag ne legyen módosítható.”* Az eljárási bíróságok pontosan a 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélettel eldöntött ügy utólagos, tiltott módosításához járultak hozzá a korábbi pontokban részletesen ismertetett módon, egyúttal egy már jogerősen lezárt - és a szociális támogatások alperes általi utólagos folyósítása révén teljesebbé ment- jogviszonyt törtek fel ismételtelen.

A 3342/2017. (XII.20.) AB határozat kifejezésre juttatta, hogy a jogerő intézménye a jogállamiság része. A jogbiztonság egyik alapkövetelménye, *„hogy belátható határidőn belül nyugvópontra jusson egy ügy. Alapvető alkotmányos érdek fűződik a jogerős döntések megváltozhatatlanságához és irányadó voltához, a jogorvoslati lehetőségek mellett beállt jogerő tiszteletben tartása a jogrend egészének biztonságát szolgálja. A jogerő az anyagi igazságosság és a jogbiztonság követelményét hozza összhangba azzal, hogy utóbbi követelményt tekinti elsődlegesnek.”* A határozat leszögezi, hogy kizárólag szűk körben van lehetőség van a jogerő áttörésére (pl. ténylegesen új bizonyíték felmerülése, perbeli súlyos eljárási hiba, anyagi jogi jogszabálysértés stb.) A 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet jogerejének áttörésére alperesnek kizárólag felülvizsgálati eljárásban vagy perújításban lett volna lehetősége. Miután ezen eljárások alperesi sikertelensége már előre látható volt, így a jogerő

intézményének kijátszásával és az eljáró bíróságok aktív közreműködésével került olyan helyzetbe alperes, hogy adott ügyet immár harmadszorra tárgyalja a bíróság. Mindez ellentétes a jogbiztonság hivatkozott AB határozatok szerinti követelményével.

A 21/2020. (VIII. 4.) AB határozat szerint „*az EJEB több eseti döntésében kifejtette, hogy senki sem jogosult arra, hogy egy jogerős (végleges és kötelező) ítélet felülvizsgálatát kérje pusztán abból a célból, hogy újabb tárgyalást tartsanak, és újra eldöntsék az ügyet. ... A bírósághoz fordulás joga (polgári jogok és kötelezettségek esetében) azt jelenti, hogy polgári ügyekben a félnek joga van bíróságok előtt eljárást indítani. E jog pedig látszólagossá válik, ha a részes államok belső joga megengedi, hogy a jogerős bírói döntés az egyik fél hátrányára hatálytalan maradjon.*” [Ryabykh kontra Oroszország (52854/99.) Mitrea kontra Románia (26105/03.), Varniene kontra Litvánia (42916/04.) Nelyubin kontra Oroszország (14502/04),

Esetünkben a Kúria döntése alapján alperesre nem vonatkozik a 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet kötőereje, irányába az *quasi* hatálytalan, mivel annak vitathatatlanságát megkerülve a hatóság új ügyszám kreálásával, új közigazgatási cselekményt generálva, új eljárásra utasítás nélkül is újra megnyithat jogerősen lezárt jogviszonyokat és a rendkívüli jogorvoslatot ilyen módon megkerülve kérheti az ügy újratárgyalását.

Jelen pont összegzéseként előadom, hogy a Kúria jelen panasszal érintett döntése nem tesz eleget a jogállamiság keretében értelmezendő jogbiztonság minimum követelményeinek sem.

3.) Jog uralma

Alkotmányjogi panaszomat az alábbiakkal zárom.

A panasszal érintett ítélet olyan bírák döntése, akik magas szakmai színvonalú ítélkezési tevékenysége elismert, ahhoz kétség nem fér. Elképzelhetetlen, hogy olyan bíró, aki oktatói minőségében – bármely jogi szakágban, bármely jogi oktatási fórumon - a törvények feltétlen tiszteletére, a jog uralmára, külső befolyás- és megalkuvásmentes jogalkalmazásra tanítja a hallgatóit és kéri számon ugyanazt, a bírói székbe visszaülve saját döntéseivel tiporja le mindazt, amit korábban – végső soron az Alaptörvényből fakadó - értéként adott tovább. Ezen kúriai eljárást számos ügyviteli szabálytalanság terheli, melyek állásponthoz szerint elérik az alaptörvény-ellenesség szintjét a 2.1.) pontban már ismertetettek szerint.

Ezen logikai okfejtés mentén, illetve bizalommal a legfőbb bírói szerv pártatlan működésének irányába, határozott állásponthoz az, hogy a Kúria ezen döntése sem lehet egyéb, mint a többihez hasonló ügyviteli, technikai hiba, egy befejezetlen döntés-tervezet téves megküldése. A felülvizsgálat célja, hogy a törvényesség tükrében lényegi szabálytalanságot hordozó, vagy befolyásmentes döntéshozatal szempontjából aggályos bírói határozatot a Kúria az Alaptörvény és a szakjogi rendelkezések pályájára visszairányítsa, nem pedig az, hogy az alkotmányossági szabálytalanságokkal terhes ítéletet még követendőnek tüntesse fel (*lásd az ítélet elvi tartalma hivatalbóli eljárás körében*). Elképzelhetetlen, hogy az egységes joggyakorlatért is felelős legfőbb bírói szerv nyíltan alaptörvény-ellenes gyakorlat követésére adna iránymutatást a

bíróságok felé, mely szintén csak valamely irat kibocsátási-technikai hiba fennálltát támasztja alá a felülvizsgálati eljárásban és valójában nem az eljáró tanács bírának álláspontját tükrözi.

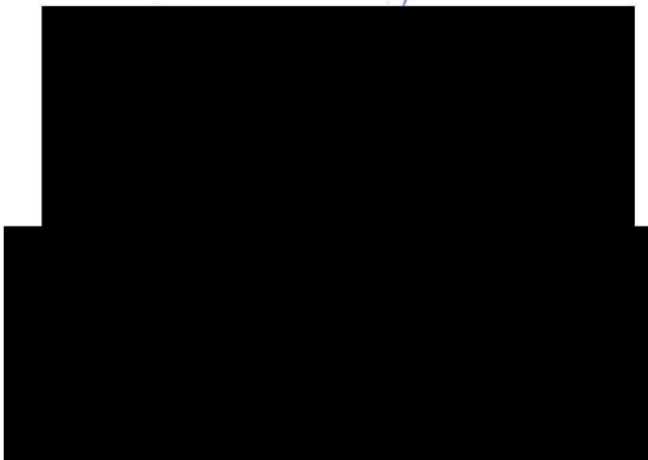
Ellenben mivel a döntés hitelességéhez kétség nem fér, indítványozó kénytelen volt élni panaszjogával és jelen kérelmet benyújtani a Tisztelt Alkotmánybíróság felé.

4.) Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a személyes adataim – nevem - nyilvánosságra hozatalát mellőzni szíveskedjen, mert azokból családi körülményeimre és gyermekeim személyére következtetés lenne levonható.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy jelen panaszomat az abban foglalt kérelemmel egyezően elbírálni szíveskedjen.

Budapest, 2020. október 21.

Tisztelettel:

A large black rectangular redaction box covering the signature and name of the petitioner.

Tanú 2.:

A large black rectangular redaction box covering the signature and name of the second witness.